

‘Ik ben een tijdneuroot. Maar het is niet besmettelijk’

Tijd van leven

Ad van Liempt (60)

Eindredacteur van ‘De Oorlog’, nam onlangs afscheid van de televisie

Hadden uw ouders genoeg tijd voor u?

‘Ik was een nakomertje. Mijn moeder heeft na enig aarzelen besloten dat ik nog niet naar de kleuterschool hoefde. Ze heeft later toegegeven dat ze dat ook voor zichzelf deed, voor de gezelligheid. Ik vind dat heel ontroerend. Ze had daar denk ik ook een schuldgevoel over, want ze leerde mij toen thuis rekenen. Ik was dol op rekenen. Ze gaf me sommen die eigenlijk bestemd waren voor de tweede klas van de lagere school. Dus ik kwam op school als een klein rekenwondertje.’

Wat was uw beste tijd?

‘De afgelopen vijf jaar, ik noem dat de oogsttijd. Alles wat ik in mijn leven heb geleerd en opgebouwd, betaalt zich nu uit. Ik geef geregeld lezingen over de Tweede Wereldoorlog. Mensen komen dan na afloop naar me toe en zeggen dat ze een prachtige avond hebben gehad. Dat komt allemaal doordat ik mijn vergaarde kennis nu als een oude schoolmeester kan overdragen. Het is echt heerlijk om ouder te worden, in tegenstelling tot wat iedereen denkt. Een groot voordeel is dat je veel onzekerheid en spanning kwijtraakt. Zo rond mijn dertigste schreef ik voor de krant en dan voelde ik vaak de totale paniek of het wel zou lukken. Tussen je twintigste en veertigste gaat veel energie verloren aan onzekerheid en twijfel.’

Komen er betere tijden?

‘Voor mij wel. Ik heb ruim veertig jaar intensief gewerkt in de journalistiek, waarvan dertig jaar als leidinggevende. Ik heb me er op verheugd dat er een tijd zou aanbreken dat ik niet meer verantwoordelijk ben voor anderen. Vroeger was ik op televisie medeverantwoordelijk voor alle grote inzamelacties. En nu met de actie voor Haïti dacht ik: het is ontzettend leuk om aan mee te werken, maar ik ben blij dat ik niet meer hoef.’

Hoe gaat u met uw tijd om?

‘Inmiddels heb ik een grote zelfdiscipline, maar die heb ik niet van nature. In het begin bij de krant stelde ik alles uit tot de deadline. Midden in mijn loopbaan is dat veranderd. Toen heb ik de knop omgezet en gedacht, alles wat je eerder af kunt hebben, is maar vast klaar. Dan krijg je meer ruimte om te improviseren. Als je boeken wilt schrijven naast je werk, dan kan dat alleen maar met heel strakke tijdschema's. Ik wil graag elke morgen om halfnegen beginnen met schrijven, bijna vestdijkaans is dat. Daar ben ik wel een freak in, ik ben een tijdneuroot. Maar het is niet ernstig en niet besmettelijk. En het heeft een groot voordeel: als je je schema's haalt, geeft je dat een kick.’ ■

door Caroline Buijs foto Bert Nienhuis